

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Det bemærkes, at forslaget er en genfremsættelse af tidligere fremsatte lignende forslag, jfr. beslutningsforslag nr. B 44 i folketingsåret 1976-77 (2. samling) (Folketingstidende 1976-77 (2. samling), forhandlingerne sp. 1810 og 4551, tillæg A sp. 4441), beslutningsforslag nr. B 6, fremsat den 16. oktober 1982, 1. behandling 26. oktober 1982 og 2. (sidste) behandling den 18. januar 1983 (Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne sp. 1017 til og med sp. 1031 og 4174, tillæg A sp. 779 og tillæg B sp. 823) og beslutningsforslag nr. B 4 i folketingsåret 1983-84 (1. samling) (Folketingstidende 1983-84 (1. samling), forhandlingerne sp. 299 og 1891, tillæg A sp. 589).

Når fremskridtspartiet finder det nødvendigt at genfremsætte nærværende beslutningsforslag, hænger det sammen med den nye debat vedrørende vederlag til folketingsmedlemmer.

Tilhængerne af en forhøjelse af vederlag til folketingsmedlemmer bruger nu det argument, at lønnen er mindre, end en faglært arbejder får. Man glemmer efter forslagsstillernes mening nogle væsentlige ting, at selv om lønnen blev sat op med 50.000 kr., fik man jo ikke bedre kvalificerede medlemmer. For vi vil vove den påstand, at samtlige medlemmer af det høje ting mener sig kvalificeret, man glemmer de lange ferier folketingsmedlemmerne har, man glemmer frikortordningen samt fribilletter til teatre etc. Man glemmer den pension og efterlønsordning, folketingsmedlemmerne har.

Fordi en borgmester, der har siddet i 8 år, er sikret livsvarig pension, er det jo ikke ensbetydende med, at man skal udvide de særfordele til andre grupper, tværtimod burde man afskaffe disse særfordele og indføre en ens pensionsordning for alle som foreslået af fremskridtspartiet.

Man glemmer den skattefordel, som folketingsmedlemmerne har, man glemmer, at her i folkettingen er en række forhenværende ministre, der oppebærer ministerpension, man glemmer de gode ben, man sidder og tildeler hverandre, det være sig

statsrevisorer, medlem af radiorådet, kommitteret for hjemmeværnet, og man kunne nævne stribevis af andre givtige ben; endvidere glemmer man, at det er den af folketingsflertallets førte politik, der har bragt Danmark til afgrundens rand.

Man glemmer, at vi står foran en overenskomst-situation, hvor man forlanger, at lønmodtagere skal vise løntilbageholdenhed. Endvidere glemmer man, at det er en meget attraktiv og efterspurgt arbejdsplads. Ved hvert folketingsvalg står der 1100 på spring for at komme ind. Alle disse grunde taler for at nedsætte lønnen med 10 pct. og ikke som foreslået en forhøjelse.

Bemærkninger til de enkelte punkter

ad 1

Denne del af forslaget indebærer en 10 pct.s nedsættelse af vederlagene til ministre, folketingsmedlemmer, borgmestre m.fl. Tilsvarende forslag har tidligere været fremsat den 20. februar 1975 som F. XII, se Folketingstidende 1974-75 (2. samling), forhandlingerne sp. 257, 2736 og 6362, tillæg A sp. 1201 samt tillæg B sp. 623.

En 10 pct.s lønnedgang vil virke psykologisk rigtigt. Det folketingsflertal i 20 år har ført ødslepolitik, bør nu over for befolkningen vise sin vilje til at gå i spidsen med at spare på sig selv i disse for vort land så trange økonomiske tider.

Forslagsstillerne erindrer om, at indenrigsministeren den 23. juli 1982 udsendte et cirkulære til kommunerne, hvorefter der åbnedes mulighed for at give udvalgsformændene en vis lønfremgang.

ad 2

Denne del af forslaget er et led i kampen mod den uskik, det er at give løn for arbejde, der ikke udføres. Det må være meningen, at det kun er de personer, vælgerne har stemt på, der oppebærer vederlag som folketingsmedlemmer.

Efter de nugældende regler er virkningen den, at den minister, som ikke er folketingsmedlem, ud over sine 24.286,04 kr. i ministerløn tillige får ud-